

Forgószélnek szélforgó

Aznap reggel szélcsend volt. Olyan szélcsend, hogy még egy tollpihe se rezdült volna. Már kora reggel úgy ragyogott a Nap, hogy szinte csilingelt, sehol egy fátyolfelhő az égen. A Pöttyös hajó legénysége is ráérősen ébredezett. Semmi kapkodás, a fogmosáshoz sem kellett sorba állni. Jókorákat nyújtózva készültek a reggeli tornára, amit ezúttal Melák vezényelt, akiről viszont köztudomású, hogy nagyon szeret lustálkodni. Nem csoda hát, hogy az első gyakorlat egy jókora közös ásításra sikerült:

- Légzőgyakorlat! Beszívni, egy, kettő, hááááááááá – mondta, hatalmasra tátott szájjal, szinte kiakadt az állkapcsa. Az ásítás pedig ragadós, így hát a vele szemben álló kis csapat is nagyra tátott szájjal, jóízűen szívta be a friss tengeri levegőt. Majd kipukkadtak mire jött a vezényszó:
- Kifúúúú... – és erre úgy megbillent a hajó, mint amikor orkán tépi a vitorlákat. El is csodálkoztak, hogy ez ilyen jól még soha sem sikerült. Csakhogy ezzel nem ért véget. Egyszer a zászló lobogott, majd leszakadt a helyéről, aztán az orrvitorla kezdett furcsa táncba, utána a főárboc került sorra, de úgy, hogy leszakadtak a kötelek a felkötött vitorlákról, amik aztán össze-vissza csapkodtak. Söpört a szél fel-alá a fedélzeten, dűtött-borított.
- Szerintem akar tőlünk valamit a forgószél! – kiáltotta Pöttyös kapitány, hogy túlharsogja a zúgást – süvítést. – Kapjuk el, mielőtt összetöri a hajót!

Nem kellett kétszer mondani. Nyurga kézbekapott egy jó erős hordót, és olyan magasra tartotta, hogy nem tudta kicselezni és beleszaladt a forgószél. Melák rácsapta a hordó tetejét, és jól beszorította, hogy moccanni se tudott: ott zörgött-börgött, dühöngött a hordóban. Csak úgy recsegték a dongák.

- A szóból hamarabb értünk. Miért rontottál ránk? – kérdezte Pöttyös kapitány a kelepcébe csalt szelet.
- Minden hajót összetörök – zörögte az vissza. – Elvitte egy hajó a szélforgómat, amit még atyai dédnagyapámtól, a Keleti Passzáttól kaptam kis szellő koromban a keresztelőmre.
- De talán te voltál kicsit ügyetlen, amikor leejtetted! Ráadásul itt hiába keresed, nem mi vettük el! – magyarázta Pöttyös Kapitány.
- Minden hajót összetörök – zúgta vissza a forgószél a hordóból, amit már alig tartottak az abroncsok.

- Gyors megoldás kell. - mondta erre Pöttyös Kapitány - Ha sokat várunk, még kiszabadul itt nekünk. Tücsikém, azt hiszem rajtad a sor, vedd elő a hajtogató tudományodat!

A hajó mókamestere, Tücsi, egy fényesen csillogó, piros pöttyös papírból pillanatok alatt csodálatos, tizenkét ágú szélforgót hajtogatott.

- Ez jó lesz? – kérdezte, mintha nem tudná. A legénység áradozott: fantasztikus, elbűvölő, zseniális.... Most már csak a szelet kellett jobb belátásra bírni. Pöttyös Kapitány – kezében a szélforgóval - a dübörögve táncoló hordó mellé térdelt.

- Idehallgass, Te szél! Jól jegyezd meg, hogy mi a Pöttyös hajó legénysége vagyunk, akikkel nem lehet kukoricázni! De lásd, hogy kikkel van dolgod, én, a hajó kapitánya megígérem neked, hogy ha befejezed a tombolást, megkapod, amire vágysz!

A szél lassan lecsendesült a hordóban. Tán eleve kifáradhatott a nagy kapálózásban odabent, és a korábbinál már jóval halkabban, kifütyült a dugó helyén:

- Rendben van, de ha becsapsz, örökre elbúcsúzhatsz a hajódtól.

Pöttyös Kapitány intett Meláknak, és ő óvatosan levette a hordó tetejét. Ahogyan a szél kiszökkent, megpördült a szélforgó. Szikrázva szórta a Nap fényét, ahogyan pörgött, csak úgy tündököltek és csillogtak rajta a pöttyök.

- Ez gyönyörű – sóhajtotta a szél. – Sokkal – sokkal szebb, mint a régi volt!

Került körülötte egyet-kettőt, és látszott, el van olvadva teljesen. – Ez tényleg az enyém??

- Csak ha megígéred, hogy többé nem támadsz rá ész nélkül a hajókra! – válaszolta a Kapitány, és odanyújtatta Tücsi forgóját.

A szél teljesen megenyhült. Mindig számíthattok rám! – mondta, és örök barátságot ígért a Pöttyös hajó legénységének. Picit még velük maradt. Pörgette az ajándékát, elbeszélgettek erről-arról, távoli vidékekről, amerre mindannyian jártak már. Végül előkerített egy piros korongot, és azt mondta:

- Ha jól tudom, ezt frizbinek hívják az emberek. Ha szükségetek lesz rám, dobjátok ezt fel jó magasra, és a segítségetekre leszek. Azzal vígan fütyörészve magára hagyta a legénységet, akik szinte szóhoz sem jutottak. Végül Melák törte meg a csendet:

- Akkor folytathatjuk? Magastartás, térdhajlítás, egy, kettő, hááááá ....

VÉGE